

Hjerte, at der blev vundet det Grundlag, som er nødvendigt til Gjennemførelsen af den Bestemmelse i den gennemførte Grundlov af 28de Juli 1866, hvorefter den særlige Valgret i Kjøbstæderne skal være betinget af en Skatteindtægt af mindst 1,000 Rd. Det er i denne sidste Henseende, at jeg har den største Betænkelighed ved den ærede Ministers Forslag om at udelade denne anden Colonne af Rigningslisten. Iøvrigt kunde jeg meget gjerne slutte mig til hans Forslag og deri see idetmindste et lille Skridt frem paa den rigtige Bane; men jeg vilde dog ønske, at den ærede Minister vilde gjøre det andet Skridt med. Jeg kunde imidlertid indskrænke mig til det ene Skridt i Forventning om, at det andet senere vilde komme, dersom jeg ikke frygtede for, at man da vilde betragte den Indtægt, der saaledes blev opført paa Rigningslisten, som den Skatteindtægt, der omtales i Grundloven. Det kan ikke være heldigt, og jeg maa derfor fraraade den ærede Ministers Forslag. — Jeg seer, da jeg har faaet Ordet og ikke ønsker det oftere, for mit Vedkommende ikke nogen Grund til at undlade at omtale det andet Forslag, som Ministeren udtalte sig om igaar, nemlig Forslaget om en Meddelelse til Rigsdagen om Vedtægterne. Jeg maa tilstaae, at jeg ogsaa der har faaet det Indtryk, at Ministeren har dannet sig en Forestilling, som er urigtig, og som han har vanskeligt ved at rive sig løs fra. Det fremgik af et Ord, som maaskee tilfældigt undslap ham, men som dog maaskee nærmest udtrykte hans Tanke. Den ærede Minister sagde, at jeg havde forlangt, at Vedtægterne skulde forelægges Rigsdagen. Dersom jeg har jeg imidlertid ikke talt, men kun om en Meddelelse til Rigsdagen; og naar den ærede Minister deri troede at see noget Nyt, saa er det ikke Tilfældet, thi Kjøbenhavns Vedtægt er meddeelt i den almindelige Lovsamling, og enhver kan erholde den, og Andet har jeg ikke talt om end en Meddelelse til Rigsdagen, saa at den sættes i Kundskab om, hvorledes Sagen opfattes paa de forskjellige Steder, og

stadigt kunde have det for Die. Jeg troer ogsaa, at det i Principet er rigtigt, at det stilles Ministeren og Communalbestyrelsen for Die, at det er en Myndighed, der er dem overdraget af den lovgivende Magt, at det idetmindste for en stor Deel er en Virksomhed, der gaaer i Retning af Lovgivning, at det er Bylove, som man, om det end maaskee i mange Tilfælde vilde være rigtigere at optage dem under den almindelige Lovgivning, af Bequemmeligheds- og Hensigtsmæssighedshensyn har fundet at kunne overdrage til Byerne selv under Ministeriets Control, men som den lovgivende Magt nødvendigvis dog altid maa have et vaagent Die med, ikke at tale om, at den lovgivende Magt kan blive opløst om disse Forhold ved at see den Måde, hvorpaa de enkelte Communer selv give sig Love. Der er altsaa ikke Tale om at sende hele store Bunker af disse Vedtægter til samtlige Rigsdagens Medlemmer, men kun om at sende til Rigsdagen og til Ministeriet et Par Exemplarer. Jeg seer ikke, at det vil være enten vanskeligt eller principstridigt. Det kan jo umuligt være Ministerens Mening, at det vilde være urigtigt, at hans Virksomhed i denne Retning ligesaa vel som i alle andre staaer under Rigsdagens Control. Jeg troer ikke, at den ærede Minister er bange for Control.

Sonne: Efter hvad den ærede sidste Taler har udtalt om Forslaget Nr. 21, som jeg fornemmelig vilde have opholdt mig ved, skal jeg kun med to Ord udtale, at den Indvending, den høitærede Minister har gjort mod dette Forslag, at det vilde lede til, at det bliver en reen Indtægtsstat, og at Formue- og Leilighedsmomentet derved vilde trænges tilbage, er den, som det har gjort mig meest ondt at høre; thi jeg vilde paa ingen Måde tiltræde dette Forslag, hvis det skulde være Følgen deraf. Jeg er netop saa stærkt som Nogen imod at indføre Indtægtsstat i den communale Beskatning; jeg er saa stærkt som Nogen imod, at Rige og fattige skulde betale lige Meget, saa-